

Scénář k audioreportáži – Hana Malevičová, ZŠ Zeleneč

Hana Malevičová, zelenečská pamětnice, nás zaujala svým životním příběhem. Narodila se roku 1949 v Praze. Pracovala jako projektantka lékařské techniky. Díky této práci se i za minulého režimu mohla podívat do okolních států včetně zemí západního bloku. Jednu ze stáží strávila v Nizozemsku. V této době bylo ilegální převážet tzv. valuty, tedy hotovost v cizí měně.

„Samozřejmě já jsem si taky vezla nějaký valuty, dá se říct tajně a on se to nějak dozvěděl, že já ty valuty mám. Víte, že mě udal na letišti? Ten můj sám šéf. Mně ty valuty našli, byla z toho taková polizanice. Valuty jsem tam musela nechat. Ale to jsem se všechno dozvěděla až později.“

Během návratu z jedné pracovní cesty přelétala nad jadernou elektrárnou v Černobylu dva dny po jejím výbuchu. V této době byly informace v Československu zatajovány a o havárii se nevědělo. Hned po příletu do Čech se u paní Malevičové začaly projevovat potíže se štítnou žlázou.

„Paní doktorka se to snažila léky usměrnit, to vůbec nešlo. To znamená, že tam byl zřejmě vliv toho záření. A po nějaké době mi řekla: Musíte na operaci. Já jsem přišla na tu operaci, bylo nás 7 ten den na operaci a jenom já jsem neměla zhoubnej nádor.“

Paní Malevičová nejezdila do zahraničí pouze pracovně, ale také za svými příbuznými ve Francii. Aby tam však mohla vycestovat, musela být rodinou pozvána.

„My jsme žádný valuty nedostali, nikdy, takže jsme tam jeli úplně bez peněz. To si vůbec neumíme představit dneska. Byli jsme závislí na tom, že nám koupěj i chleba. Prostě nás živili. Ale my jsme chodili po městě třeba sami, po Paříži, oni bydleli v Paříži, a zároveň nás zvali na různý takový jiný výlety. Ale někdy jsme po tý Paříži z toho jejich domu šli do města a to nám musela ta teta dát opravdu peníze, abychom si mohli koupit housku.“

Po roce 1989 se paní Malevičová rozhodla v cestování pokračovat. Na první výlet po revoluci vyrazila se svým synem do Vídně, kde je Rakušané mile přivítali.

„Byly to jednodenní zájezdy, a my jsme přijeli do Vídně a ty Rakušani nám umožnili cestovat po Vídni zadarmo tramvají. Lidi na ulici nás zastavovali, dávali nám dárky. Když jsme se šli někam podívat, nebo na tržiště se podívat, tak nám opravdu dávali i peníze, abychom si mohli dojít, kam jsme chtěli. My jsme neměli nic.“

Paní Hana Malevičová nám dala během vyprávění mnoho rad. Nejdůležitější pro nás byla rada: cestujte, co to jde.